

RINGER

Juul Abbing
RINGER

roman

De boekenmakersbende
Utrecht, 2014

© Juul Abbing, 2014
Redactie Roos Geerse
ISBN 9789462542242
NUR 301

De boekenmakersbende is de uitgeverij van The social bookcompany. Deze boekhandelseditie is een uitgave van De nieuwe boekhandel. *Ringer* is ook verkrijgbaar als ebook.

www.boekenmakersbende.nl
hetboekringer.wordpress.com

Verlossing

Het meisje kijkt naar de jongen die aan de andere kant van de kamer de krant zit te lezen, en voor het eerst in de maand of tien dat ze nu met elkaar slapen, voelt ze dat ze van hem houdt. Ze slikt iets weg, dankt de god waar ze nooit in geloofd heeft, en doet haar ogen snel weer dicht.

De jongen, die alleen een zwarte onderbroek aan heeft, gooit het laatste stuk van zijn krant op de grond, waarna zijn blik gaat naar het meisje. Zoals ze daar ligt. Die rug, en dan die billen. Glad. Volmaakt. Als speksteen. Hij zou zo over haar heen willen schuiven. Maar hij is niet gek. Dat is allemaal buitenkant. Van binnen is ze leeg. Week. Bloederig. Besmettelijk! Denkt ze nu echt dat hij haar niet door heeft? Dat hij denkt dat ze slaapt? Fuck it, hij gaat hem erin steken. Net als- Ha! Hij staat op, loopt met grote stappen naar het bed en ontdoet zich daar van zijn onderbroek. Het meisje komt in beweging. Hij duwt haar bruusk op haar rug. Ze mompelt iets. Hij vingert haar even en bestijgt haar. Zie je wel, hij glijdt er zo in! Hij zou wel kunnen huilen maar in plaats daarvan begint hij haar woest te neuken. *Slet! Dat is het enige waar ik goed voor ben, hè!* Het meisje kijkt hem medelijdend aan en wil zijn hoofd in

haar handen nemen. Maar dat kan ze vergeten. Hij pakt haar polsen en drukt ze in het matras. Bij elke stoot hoort hij het zichzelf denken. *Hoer!* Hij gaat steeds sneller. *Hoer! Hoer! Hoer!* Tot hij niet meer weet wat hij aan het doen is en klaarkomt.

Het meisje hoort aan de ademhaling van de jongen dat hij in slaap is gevallen. Hoe lang nog, denkt ze. Ze bedoelt, hoe lang nog voor hij zich in de uren dat hij wakker is zo onbedreigd kan voelen als nu.

Het is eindelijk gaan waaien. De jongen heeft zijn onderbroek weer aangedaan. Hij zit op de grond met zijn rug tegen de muur. De uitdrukking op zijn gezicht is hard. Het meisje ligt met haar rug naar hem toe onder een lege dekbedhoes. Ze droomt dat ze in een jeep door een woestijn rijdt. Een mug steekt de een. En even later de ander.

De buurvrouw die terugkomt van haar werk maakt met een stalen ketting haar fiets vast aan een lantaarnpaal. Het meisje kreunt. Ze schuift naar de rand van het bed, staat op en verlaat de kamer. De jongen hoort haar de badkamerdeur openen en sluiten. Ze is naakt, houdt hij zichzelf voor, ze kan nergens heen. Er passeert een auto. Het meisje komt weer binnen en knielt bij hem neer. Hij voelt hoe zijn spieren zich spannen en als ze

haar hand op zijn been wil leggen waarschuwt hij haar.
'Raak me niet aan!'

Ze deinst terug. 'Oh-kay?'

'Ik ben ziek!'

Het meisje weet niet goed wat ze moet zeggen.
Uiteindelijk fluistert ze. 'Dat ben je niet.'

'Oh, nee?' Hij voelt zijn keel dik worden. 'Ik heb je godverdomme nog geen uur geleden gewoon verkracht!'

Ze slaat haar ogen neer. 'Dat was jij niet.'

'Mens! Rot op!' Hij geeft haar een duw waardoor ze tegen de grond gaat.

'Gast!'

Ze kijkt hem aan en geeft hem dan een pets in zijn gezicht, waarna ze weer opstaat.

Het was geen harde klap. Toch voelt de jongen zich al iets beter. Hij kijkt hoe het meisje haar kimono van de grond raapt, aantrekt en al lopende dichtknoopt. Wit satijn. Tegen zijn ogen. De engel. Ze nestelt zich in de stoel bij het raam. Een poosje blijft ze zo zitten. Dan pakt ze het boek dat in de vensterbank ligt, ze bladert tot ze gevonden heeft waar ze gebleven was en begint te lezen. De jongen weet niet of hij dankbaar moet zijn of kwaad. Is ze het gebeurde nu al vergeten? Maar dat kan toch niet?

Een gedachte dringt zich op aan het meisje. Ze knikt bijna onzichtbaar met haar hoofd en terwijl ze probeert niet teveel te gaan denken legt ze haar boek terug in de vensterbank.

De jongen hoort dat het meisje opstaat, maar houdt zijn blik gericht op de grond. Ze pakt zijn hand. Als een kind laat hij zich terug naar zijn bed brengen. Hij gaat liggen, met opgetrokken knieën en kijkend naar de muur. Het meisje gaat naast hem zitten en draait hem met zachte hand op zijn rug. Ze geeft hem een lange kus op zijn mond die hij niet beantwoordt, waarna ze met haar hoofd naar zijn kruis gaat. Hij grijpt in het laken, maar er is niets aan te doen, hij is al weer hard. Het meisje maakt duidelijk dat ze zijn onderbroek uit wil doen. Hij werkt mee. En dan buigt ze zich over hem heen. Ze trekt haar halflange haar naar een kant. Niet doen, wil hij zeggen. Maar ze neemt het vreselijke ding gewoon in haar mond. Hij neemt haar op en neer gaande hoofd in zijn handen en beweegt met haar mee. Tot ze stopt. Hij staat toe dat ze hem nogmaals een zoen geeft op zijn mond en houdt haar ook niet tegen als ze hem vastpakt en naar binnen voert. Ze neukt hem een tijdje. Traag en met een vertrokken gezicht. Soms gaan haar ogen even dicht, maar verder blijft ze hem aankijken. En dan begrijpt hij het. Ze wil hem. Ze wil alles van hem. Waarna hij zijn handen op haar heupen legt en haar langzaam begint terug te neuken.

z.t.

Met een woeste beweging schuift Ringer zijn tablet opzij, het ding valt nog net niet van tafel. Hij was zo blij geweest dat Maria was opgehouden contact met hem te zoeken. En nu blijkt dat ze een boek over hem geschreven heeft. Het verhaal waarvan hij niemand in zijn omgeving zelfs maar de helft heeft verteld, gemengd met leugens die van hem een jaloeerse idioot maken. Te koop in elke boekhandel! Hij moet toegeven dat hij het einde, dat hij als eerste gelezen heeft, nog wel mooi vond. *Met een langgerekte schreeuw vul je de kamer, de nachtelijke straten, de stad. Je voelt je uitdijen. Lucht, steen, geest. Je bent al wat er is.* Die zinnen hadden ruimte gemaakt in zijn borst. Net als, iets daaronder, de slotregels. *Ik zal bij je blijven en geen ander meer begeren. Tot jouw dood of tot mijn dood.* Maar dat is ook precies wat hem dwarszit! Ruim een jaar heeft hij gevochten tegen de gedachte dat hij zich vergiste, dat Maria net zoveel van hem had gehouden als hij van haar. Hij wil die strijd niet nog een keer moeten voeren. Shit! Een belangrijke reden om het uit te maken met Reza was dat ze het met Maria eens leek te zijn. Dan zou ook dat onterecht zijn geweest. Niet dat hij geen twijfels heeft gehad over die beslissing. Het is

nu eenmaal moeilijk te bepalen of iemand het beste met je voor heeft of niet. The fuck! Wat zit hij nu weëig te doen? Dat is helemaal niet moeilijk. Gewoon niet luisteren naar hun mooie praatjes. Heel simpel. Toch? Godverdomme, hij moet een peuk! Hij grabbelt naar het pakje Gitanes dat voor hem op tafel ligt en probeert er eentje uit te pulken. Het kost hem moeite, net als het aansteken, zijn vingers willen niet, daardoor duurt het even voordat hij die eerste trek kan nemen, maar dan is hij daar toch, de zijn longen vullende rook die hem, hoe kort ook, altijd weer ontspant. Hij sluit zijn ogen, blaast langzaam uit en neemt een tweede trek. Zou het nog kunnen dat iemand anders de auteur is? Een man misschien? Niet alles klopt, die rechtszaak bijvoorbeeld, en sommige dingen kan Maria onmogelijk weten. Aan de andere kant, in bijna elk verhaal heten de hoofdpersonen weer anders. Misschien is het de bedoeling dat niet alles klopt. Hij heeft haar verhalen en mailtjes niet bewaard, anders had hij ze kunnen vergelijken met deze teksten. Hij neemt nog een trek van zijn sigaret. Opeens moet hij denken aan iets dat hij gelezen heeft in de beschrijving van het boek, dat twee op de honderd mensen lijden aan een seksuele obsessie en ten onrechte denken dat ze zich op zouden kunnen dringen aan anderen, of iets in die trant. Zou dat waar zijn? Dat het een bekende aandoening is, iets als een depressie, te behandelen met therapie en medicijnen? Zijn vrienden vinden zijn ideeën over mannen en

vrouwen vaak raar. Is dat daarom? Kloppen ze echt niet? En heeft zijn tante hem daarom die link gestuurd? Maar hij loopt al bij een psych! Okay, die heeft hij nooit verteld over de gedachten en beelden die soms opeens bij hem opkomen. Hij verstijft. Het zou zeker fijn zijn, als hij niet meer zo vaak zo bang en zo kwaad zou worden. Nooit meer die altijd op de loer liggende paniek hoeven voelen. Niet meer de hele tijd zo moe zijn. Dat zou niet fijn zijn, dat zou geweldig zijn! En opeens ziet hij het voor zich. Zijn vrouw en hij lopen door de wijk, op zijn schouders zit hun zoon, de zon schijnt en ze zingen een zelfbedacht kinderliedje. Niemand die hen iets doet! En hij voelt tranen opkomen terwijl in hem het besef groeit. Het is waar. Wat ze hem steeds verteld hebben, is geen sprookje, het geluk is ook weggelegd voor hem. Een tijdje zit hij met zijn handen in zijn nek en zijn ellebogen rustend op tafel terwijl in de asbak naast hem zijn sigaret half opbrandt. Dan schuift hij de tablet weer naar zich toe, hij haalt een keer diep adem en gaat verder met lezen, nu vanaf het begin, en al stuit hij vrijwel meteen op iets dat hij zich eigenlijk niet wil voorstellen, het beeld van zijn vrouw en hun kind geeft hem de kracht om door te lezen.

De kussenzaak

Terwijl elders in het gebouw mensen informeren naar elkaars weekend, dingen checken op hun computer, door de gangen lopen met mappen onder hun arm of luisteren naar de weinig geïnspireerde advocaat in zaal I, zit Machteld Six rechtop op haar wachtkamerstoel. *Uitdrukkingsloos* noteert de journalist die schuin tegenover haar is gaan zitten. En geroutineerd vult hij aan. *Als in shock. Terwijl H. haar hand vasthoudt. Wie hen zo ziet zitten, kan zich niet voorstellen dat zij hem een jaar geleden op een haar na had gesmoord in zijn eigen kussen.*

Peter Klop heeft het goed gezien, voor veel meer dan het op het skai van de lege stoel tegenover haar geprinte patroon van paarse en blauwe vormen is er in Machtelds bewustzijn nu geen ruimte. Het dringt daardoor minder tot haar door hoezeer ze zich op dit moment afgesneden voelt van de wereld om haar heen, een gevoel dat haar vanaf haar eerste nacht op het politiebureau steeds weer te pakken probeert te krijgen, al heeft de wetenschap dat Herre haar in ieder geval niets verwijt de onzekerheid over haar lot wel iets beter te verdragen gemaakt. Maar sommige zaken laten zich

slecht vergeten. Zo staat op letsel door schuld al een gevangenisstraf van maximaal twee jaar en dat is nog het minste dat haar ten laste is gelegd. Daarom voelt ze zo nu en dan ook weer even de schrik. Er is een niet te verwaarlozen kans dat ze haar vrijheid voor langere tijd kwijt zal zijn. Ze heeft zelfs al redenen bedacht waarom een verblijf in de gevangenis mee zou kunnen vallen. Ze zou kunnen gaan studeren of schrijven aan haar boek, ze zou zich geen zorgen meer hoeven maken over geld, misschien kan ze iets betekenen voor andere gevangenen. Daarbij is ze niet bang dat Herre haar niet meer zal willen als ze eenmaal vrijkomt. Haar grootste vrees is dat ze hem geen kind meer zal kunnen geven. Dat is de gedachte die haar soms bijna misselijk maakt en inmiddels vast is gaan zitten aan de vraag waar volgens haar alles vanaf hangt en die ook nu door haar hoofd speelt. Zullen de rechters voor wie ze zo dadelijk moet verschijnen aan willen nemen dat wat er die zomerse avond nu een jaar geleden is voorgevallen, terug te voeren is op een gebeurtenis waarbij ze niet eens aanwezig was, tien jaar daarvoor.

Voor de meeste mensen zijn traumatische ervaringen weinig meer dan verhalen. Neem Klop, die inmiddels is opgestaan om zich aan te sluiten bij de andere bezoekers die nu de zittingszaal instromen. Hij herinnert zich niet meer hoe hij als klein jongetje, zodra hij zijn vader dronken thuis hoorde komen, ophield met

spelen en ging kijken of de deur van zijn kamer nog wel op de grendel zat. Hij ziet nog wel voor zich hoe zijn moeder naar hem kijkt nadat hij heeft voorgesteld om, op een dag dat zijn vader een klus heeft, in een ander huis te gaan wonen. Ze knakt de sperzieboon waarvan ze net de uiteinden heeft afgesneden in tweeën en bijt hem toe, dat hij straks weg zal zijn, net als zijn zus. *Maar je vader zal me nooit verlaten.* Waarna ze een nieuwe boon pakkend verklaart. *En jullie heeft hij nooit met een vinger aangeraakt.* Hij herinnert zich echter boven alles de schaamte die hij daarop voelde. De nu vijftigjarige Klop heeft in de kleine tien jaar dat hij inmiddels bij de AA zit dan ook nooit een verband willen leggen tussen zijn verslaving, of bijvoorbeeld zijn problemen met vrouwen, en zijn jeugd. Integendeel, wie iets negatiefs durft te zeggen over zijn ouders, moet zelf uitkijken. Daarom vindt hij het verhaal van Machteld en Herre ook maar zwak. Volgens hem is ieder mens verantwoordelijk voor zijn eigen keuzes. Hij kijkt nog een keer om, net op tijd om de in haar toga gehulde Linda de Leeuw binnen te zien komen, waarna hij grijnzend door loopt. Dat juist zij de advocaat moest zijn van Six!

De Leeuw vervloekt zichzelf als ze Machteld voor zich uit ziet staren, met Herre aan haar ene kant en Jessica, niet de beste stagiair die ze ooit begeleid heeft, aan de

andere. Ze loopt snel naar hen toe. ‘Sorry dat ik zo laat ben!’

Dat ze zo laat is, is haar eigen fout. Ze waren extra vroeg opgestaan zodat er tijd was om de jarige tweeling hun cadeautjes te geven en samen taart te eten, en alles was goed gegaan, tot ze beseftte dat ze nog geen traktatie hadden voor op de buitenschoolse opvang. Daarom is haar man nu de laatste van drie plastic tassen aan het vullen met nog warme popcorn en is het ook de vraag of ze vanmiddag op tijd thuis zal zijn voor het feestje, zoals ze voor ze de deur uitging nog beloofd heeft. In haar haast is ze vergeten haar alarm in te stellen.

Machteld reageert niet, terwijl De Leeuw nu toch vlakbij haar staat. Ze buigt haar hoofd en onwillekeurig glimlacht ze flauwtjes, zodat haar stem iets geruststellends krijgt. ‘Machteld?’

Het duurt even voor Machteld beseft dat er iets tegen haar gezegd wordt.

‘Sorry, ik was even weg geloof ik.’

‘Maak je geen zorgen. We hebben alles voldoende gerepeteerd, het zit er goed in.’

Herre knijpt in haar hand. ‘Eindelijk kun je iedereen ons verhaal vertellen.’

Machteld probeert net als de anderen te glimlachen. ‘Da’s waar.’